

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΓ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1880, ΑΡΧΗ. 147.

ΣΥΝΟΔ. ἐτησ. ἐν Ἑλλάδι ΔΒ: Ι: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΚΕΙ: ΟΥΔΕΝΑ, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

Ἐξνοημοσύνη τοῦ Πλούτωνος.

— «Παπᾶ, — εἶπεν ἡ μικρὰ Αἰκατερίνη πρῶταν τινὰ εἰς τὸν πατέρα της,» ἐπιτρέπεις σήμερον, ὅπου εἶναι ὥραία ἡμέρα, εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἐμὲ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τῆς θείας μας; μᾶς ἐπροσκάλεσα προχθές.»
 — «Βεβαίως, ἀγάπη μου,» — εἶπεν ὁ πατήρ.

— «Νὰ πάρωμεν μαζί μας καὶ τὸν Πλάτωνα;» ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος.
 — «Ἄν θέλῃ νὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ, διατί ὄχι;»

Μετ' ὀλίγον τὰ δύο παῖδια, προπαρονομήνε τοῦ Πλάτωνος, ἐκίνησαν διὰ τὴν οἰκίαν τῆς θείας των, ἥτις δὲν ἀπέιχε πολὺ τῆς ἰδικῆς των, ἔφθασαν δ' ἐκεῖ ἀσφαλῶς, ἀλλὰ ἔνεκα τῆς ἐπελθούσης βροχῆς δὲν ἠμπόρουν νὰ διασκεδάσουν μὲ τὰ ἑξαδέλφια των εἰς τὸν ὠραῖον κήπον τοῦ θείου των.

Τέλος, ἀφοῦ ἔπαυσεν ἡ βροχὴ, ὁ Ἀλέξανδρος, ὅστις ἦτο μεγαλειότερος τῆς Αἰκατερίνης, ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ ἐξεκίνησαν διὰ τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ἀφοῦ ἀπεχαίρετῆσαν τὴν θείαν καὶ τὰς ἑξαδέλφιας των. Ὁταν ὅμως ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ἡ γέφυρα

ὑπεράνω τοῦ ρόχου, τὸν ὅποιον ἔπρεπε νὰ περάσουν, πρὶν φθάσουν εἰς τὴν οἰκίαν, γῆραν, διὰ τὴν εἶχε παρὰ σῶσαι τὸ ρεῦμα, ἔνεκα τῆς βροχῆς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ περάσουν!

— Τώρα τί νὰ κάμωμεν;» εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη. «Νὰ φωνάξωμεν δὲν μᾶς ἀκούουν, οὔτε νὰ μᾶς ἴδουν ἠμποροῦν. Ἄς ἐπιστρέψωμεν ἄπισω εἰς τῆς θείτσας.»

— «Ἀνοησία!» — εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος. «Ἄς στείλωμεν τὸν Πλούτωνα νὰ φωνάξῃ τὸν πατέρα, νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς κάρῃ.»

— «Καὶ τί τὸν ἔκαμες τὸν σκόλον, ἀνθρωπον, γὰρ νὰ σὲ κυβαλῇ εἰδήσεις;»

— «Σὲ φαίνεται παραίτερον. Ἄλλ' ἐγὼ ἀνέγνωσα, ὅτι οἱ σκόλοι κάμνουν πολὺ μεγαλειότερα πράγματα ἀπ' αὐτὸ, φωνίζουσι, πηγαίνουσι

Ὁ ἔξυπος Πλούτων.

εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μὲ ἐπιστολάς, φέρουσι τὰ συρτὰ τῶν κοριῶν των, κτυποῦν τὸν κῶδωνα τῆς θύρας κλπ.» Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἐχάιδευσεν τὸν Πλούτωνα διὰ τῆς μᾶς χειρὸς, διὰ δὲ τῆς ἄλλης τῷ ἔδειξε τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας, καὶ τῷ εἶπε. «Κότταζε ἐκεῖ πέρα, Πλούτων, τώρα, πῆγαινε εἰς τὸ σπήτι καὶ πὲ τοῦ παπᾶ, διὰ εἰμεθα ἐδῶ. Ἄκουε;»

— Ὁ Πλούτων ἐκύτταξε πρὸς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, ἔπειτα πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ἔσειε τὴν οὐρὰν του, καὶ βυθθεὶς εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ βύρακος ἐπέρασεν εἰς τὴν ἀντίπεραν ἔχθην καὶ διὰ τῶν δένδρων ἐγένετο ἀφαντος.

— «Νὰ ἰδῆς, — εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, ὅτι ὁ Πλούτων θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ θὰ ἔξαπλωθῆ εἰς κανὲν μέρος, ἐνῆ ἡμεῖς θὰ περιμένωμεν ἐδῶ!»

— «Ἐχω περισσοτέραν ὑπόληψιν εἰς τὸν Πλούτωνα, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θὰ ἰδῆς, ὅτι δὲν θὰ καταδεχθῆ νὰ φερθῆ τόσο χωριάτικα, ὅσον σὺ φαντάζεσαι!»

Τοιοῦτοτρόπως τὰ παιδιὰ συνομιλοῦντα διεσκέδαζον ὅταν αἴφνης παρουσιάζεται ὁ Πλούτων εἰς τὸ ἀντικρυ μέρος γαυγῶν καὶ πηδῶν μετ' οὐ πολλὴν δὲ ἐφάνη καὶ ὁ πατήρ πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν παιδιῶν, ὅστις ὑδηγούμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ σκύλου διέβη τὸν βύρακα εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ἀβαθής, ἦλθεν εἰς τὰ παιδιὰ καὶ λαβὼν αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὰ διεπόρθημευσεν ἀσφαλῶς εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

— «Τώρα, παπᾶ,» εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, ἀφοῦ ἐπάτησεν εἰς τὴν γῆν, «πῶς ἐκατάλαβες, ὅτι εἴμεθα ἐδῶ;»

— «Ὅταν ἦλθεν ὁ Πλούτων εἰς τὴν οἰκίαν, ἐγὼ ἀνεγίνωσκα μίαν ἐφημερίδα, ἐνόμισα δὲ, ὅτι καὶ σεῖς ἦλθετε μαζί, ἀν καὶ δὲν ἤκουσα τὴν φωνὴν σας· ἀλλ' αὐτὸς μὲ ἐπλησίασε, μὲ ἔπασσε ἀπὸ τὸ φόρεμα καὶ ἐζήτηε νὰ μὲ ἐκβάλῃ ἔξω. Τότε ἐνόησα, ὅτι κάτι τι ἔτρεχε, καὶ σηκωθείς τὸν ἠκολούθησα, καὶ αὐτὸς μὲ ἀδήγησεν ἕως ἐδῶ!»

— «Δὲν σὲ τὸ εἶπον!» ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλέξανδρος, «ὅτι ὁ Πλούτων ἔχει περισσοτέραν γνῶσιν, παρ' ὅτι σὺ νομίζεις; Εἶγε Πλούτων! εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σὲ ἀγαπῶ πολλὸ περισσοτέρον.»

Ὁ ἐρωδιός.

Τὰ πτηνὰ ταῦτα εὐρίσκονται εἰς πλεῖστα μέρη τοῦ κόσμου, μεταβαίνουν δὲ εἰς τὰ θερμότερα κλίματα τὸν χειμῶνα. Συνήθως βλέπει τις αὐτὰ ἰστάμενα μόνα εἰς λίμνας, ρεῦματα ἢ ἐλώδη μέρη, ἀναμένοντα τὴν τροφήν των, μὲ τὸν μακρὸν αὐτῶν λαμῶν κεκρυμμένον μεταξὺ τῶν ὄμων των. Ἄμα ὅμως ἴδουν ἰχθύν ἢ ἕρπετὸν πλησιάζον, ἐκτείνουν αἴφνης τὸν τράχηλόν των καὶ ἀρπάζουν αὐτό. Τὸ πάλαι εἰς τὴν Εὐρώπην, ὁ ἐρωδιός ἐθηρεύετο διὰ μέσου ἑτέρου τινὸς πτηνοῦ, τοῦ ἱέρακος, ὑπὸ τῶν βασιλέων καὶ εὐγενῶν, ἀκόμη δὲ καὶ αἱ κυρίαὶ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὴν θήραν ταύτην, καὶ μάλιστα ἐγίνοντο λίαν ἐπιτήδεια εἰς αὐτήν. Ὁ ἐρωδιός ὅμως, τὸν ὁποῖον τότε ἐθήρευον, δὲν εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ὁποῖον παριστᾷ ἡ εἰκὼν, ἀλλ' εἶχε χρῶμα στακτερόν, κλί-

νον πρὸς τὸ κραινοῦν τῆς θαλάσσης, μὲ εἶδος μελαίνης περικεφαλαίας ἐκ πτερῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

Ὁ ἐρωδιός πετᾷ εἰς μέγα ὕψος, ἔχων τοὺς πόδας του κρεμαμένους ὀπισθεν, τὴν δὲ κεφαλὴν καὶ τὸν τράχηλόν ἀκουμπῶντα ἐπὶ τῆς βράχης. Συνήθως κάμνει τὴν φουλεὰν αὐτοῦ ἐπὶ ὑψηλῶν δένδρων πλησίον τῶν ποταμῶν καὶ τῶν βάλτων· ἡ φωνὴ αὐτοῦ εἶναι τραχεῖα. Ἡ τροφή του συνίσταται ἐκ βατράχων καὶ ἄλλων ἕρπετῶν, ἰχθῶν, ἐντόμων καὶ μικρῶν ζώων ὅθεν, ἀν καὶ θηρεύεται, δὲν χρησιμεύει ὅμως τὸ κρέας αὐτοῦ διὰ τροφήν.

Ἐρωδιός ὁ λαμπρότερος.

Ὁ ἐρωδιός εὐρίσκεται οὐ μόνον εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀμερικὴν. Εἰς τινὰς τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς, αἱ πτερωταὶ περικεφαλαίαι τῶν πτηνῶν τούτων χρησιμεύουν ὡς κόσμημα εἰς τοὺς ἡγεμόνας καὶ μεγιστάνας. Ὁ ἐρωδιός τῆς Ἀμερικῆς εἶναι τοσοῦτον χαριεὶς καὶ μεγαλοπρεπής εἰς τὰ κινήματά του, τοσοῦτον δὲ ὠραίος τὰ πτερά, ὥστε ὁ μέγας φυσιολόγος Ὁδοῦμπὸν, ἀνόμασεν αὐτὸν εβασιλέα τῶν ὀδάτων.»

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Διήγημα Ἑλβετικόν)

Μετάφρασις ἐλευθέρᾳ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ Παππὸς καὶ ὁ ἔγγονος.

Ἦτο ἐπόμενον μετὰ τοιαύτην χιονίαν, — εἶπεν ὁ

γέρον·» *Ἐλά τώρα πλέον εἰς τὴν φωτιὰν νὰ στεγνώσῃς τὰ φορέματά σου, διότι εἶσαι, καθὼς βλέπω βρεγμένος, καὶ ἄλλα ρούχα δὲν ἔχομεν ἢ ἀλλάξῃς. «Δὲν φοβοῦμαι ἀπὸ τέτοια μικρὰ πράγματα, παππού· γνωρίζεις, ὅτι εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὰς βροχὰς καὶ τὴν ὑγρασίαν.»

«Ναι, τέκνον μου, ἀλλ' ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἔδῳ, ὅπου εἶσαι κλεισμένος χωρὶς νὰ κινήσῃς, ὥστε ἀκουσον τὴν συμβουλὴν μου καὶ ἔλα πλησίον τῆς φωτιᾶς.»

«Ἰδοὺ, κατὰ τὴν συμβουλὴν σου ἐπιθυμῶ δὲ ἀπὸ τοῦδε νὰ κάμνω ἀκριβῶς ὅπως μοι λέγεις· διότι καὶ τὸ Ἐδωγγέλιον τὸ λέγει, καὶ ἐγὼ αὐτὸς τὸ ἤυρα, ὅτι τὰ παιδία πρέπει νὰ ὑπακούουν τοὺς γονεῖς των πάντοτε, παρακαλῶ δὲ νὰ μὲ συγχωρήσῃς, διότι ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς μου ἐκλείσθημεν ἔδῳ μέσα εἰς τὸ κτηροστάσιον· ἄλλοτε ἤθ' σὲ ὑπακούω κατὰ γράμμα. Ἰδοὺ τὸ χέρι μου πρὸς βεβαίωσιν!»

Ἦ ὁ γέρον ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ παιδίου εἰς τὴν ἰδικὴν του, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων ἕνεκα τῆς εὐχαριστήσεως, τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη ἐκ τῆς εὐκρινούς ταύτης διαβεβαίωσεως τοῦ Ἰακώβου.

«Ἐχε τὴν εὐχὴν μου, τέκνον μου. Ὁ Θεὸς βεβαίως θὰ σὲ εὐλογήσῃ, ἐάν προσπαθῇς νὰ ζῆς κατὰ τὸ θέλημά του τὸ ἅγιον.» Τώρα δὲ, ἀφοῦ οὕτως ἠλόγησε νὰ κατακλεισθῶμεν ἔδῳ ὑπὸ τῆς χιόνης, ἅς μὴ χάνωμεν τὸν καιρὸν μᾶς ἐπὶ ματαίῃς. Προτείνω δὲ νὰ χρησιμοποιήσῃς τὰ χαρτὰ καὶ τὴν μελάνην, τὰ ὅποια ἔφερες μαζί σου, κρατῶν εἶδος ἡμερολογίου ὧν ὁσον μᾶς συμβαίνουν καθ' ἑκάστην ἔδῳ.»

«Ἀξιόλογα!» ἀνεφώνησεν ὁ Ἰακώβος, «θὰ εὐχαριστηθῶν πολὺ καὶ οἱ γονεῖς μου καὶ τὰ ἀδελφά μου, νὰ ἀκούσουν αὐτὰ κάμμιαν ἐσπέραν, ὅταν ἐπιστρέψωμεν οἴκαδε. Ἄς ἀρχίσωμεν δὲ ἀπὸ σήμερον 24 Νοεμβρίου.»

«Καλλίστα!» εἶπεν ὁ γέρον· «ἀλλὰ μοι φαίνεται, ὅτι καίεται κάτι τι δὲν αἰσθάνεσαι τοῦτο;»

«Ἔτσι μοι φαίνεται,» ἀπεκρίθη ὁ Ἰακώβος· «τραφέντας δὲ πρὸς τὰ ὅπισθεν παρετήρησαν μετὰ φρίκης, ὅτι τὸ πῦρ εἶχε διαδοθῆ ἀπὸ τοῦ μέρους, ὅπου συνειθίζον νὰ βρίπτουν τὴν στάκτην, εἰς ἐν δεμάτιον ἀχύρων, τὸ ὅποιον ὁ Ἰακώβος εἶχε τοποθετήσει ἐκεῖ προσκαίρως, χωρὶς νὰ σκεφθῆ, ὅτι ἠδύνατο ἢ ἀναφλεχθῆ ἐκ τινος ἐναπομείναντος ἐν αὐτῇ σπινθήρος.»

Ἀμφότεροι εὐρέθησαν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ τοὺς πόδας των, καὶ ὁ μὲν Ἰακώβος δι' ἐνὸς πρῶτου εὐρέθη πλησίον τοῦ καπνίζοντος δέματος, καὶ ἤρchiσε νὰ κτυπᾷ αὐτὸ μὲ τὰς χεῖράς του, νομίζων διὰ τοῦτου νὰ σβέσῃ τὴν ἀρχομένην νὰ ἀναδίδεται φλόγα· ἀλλὰ δυστυχῶς ἀντὶ τοῦτου ὑπεξέκαπεν αὐτὴν, ἔκαυσε δὲ καὶ

τὰς χεῖράς του· ὁ δὲ γέρον, μᾶλλον πεπειραμένος τοῦ Ἰακώβου, εὐθὺς ἀφοῦ ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ἕνεκα τῆς χωλότητός του, λαβὼν τὸ δεμάτιον εἰς τὰς ἀγκάλας του φλέγον, ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὴν ἐστίαν, εἶπε δὲ εἰς τὸν Ἰακώβον νὰ παραμερίσῃ πᾶν ἔτι ζῆτο καύσιμον ἀπὸ πλησίον τῆς ἐστίας ἵνα μὴ διαδοθῆ τὸ πῦρ εἰς τὰ περίε.

Τὴν διαταγὴν ταύτην ὁ Ἰακώβος ἐξέτελεσε μετὰ σπουδῆς, ἔπειτα δὲ ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ὁ γέρον. Ἐν τῷ μεταξὺ, αἱ φλόγες εἶχον διαδοθῆ εἰς ὅλον τὸ δεμάτιον, ὁ δὲ καπνὸς καὶ ἡ θερμότης ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε ἐκινδύνεον νὰ πηγούν ἐξ αὐτῶν. «Ἰδοὺ μία ἀπρονοησία, τὴν ὅποιαν ἐκάμαμεν, Ἰακώβε,» εἶπεν ὁ γέρον, «ἐάν εἶχομεν προβλέπει ὀλίγον ὕδωρ, δὲν θὰ περιηρχόμεθα εἰς τὸν κίνδυνον τοῦτον νὰ ψηθῶμεν ὡς ποντακοί, εἰς τὴν τρύπαν των μὲ ἕνα μόνον κᾶδδον, θὰ ἐσθῶναμεν τὸ πῦρ· ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ κάμωμεν ἕτι δυνάμεθα πρὸς ἀπολότρωσίν μας. Ἐμπρὸς, λοιπὸν—κάμνε δ,τι μὲ βλέπεις κάμνοντα.» Λαβὼν δὲ διὰ τινος σιδήρου, ἐκεῖ που εὐρεθέντος, μέρος τοῦ καιομένου ἀχύρου, ἐσῆκωσεν αὐτὸ ὀψηλὰ ἐντὸς τῆς ἐστίας, διὰ δὲ τῆς βοηθείας τοῦ σχηματισθέντος ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ πυρὸς ρεύματος, ἀνεσῆθη πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐγένετο ἀφαντὸν τὸ παράδειγμα τοῦ γέροντος ἐμμήθη καὶ ὁ Ἰακώβος, καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου εἰς ὀλίγα λεπτά κατέρηθωσαν νὰ διαφύγουν τὴν ἐπαπειλοῦσαν αὐτοὺς πηγμονήν, κατὰ μικρὸν δὲ νὰ σβῶσεν καὶ αὐτὸ τὸ πῦρ, ὥστε ἀπὸ τοῦ ἀπλείτου φωτός, εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν ἕνεκα τῶν φλογῶν, εὐρέθησαν ἤδη εἰς βαθὺ σκότος.

«Πόσον εὐγνώμονες πρέπει νὰ ἦμεθα εἰς τὸν Θεόν,» εἶπεν ὁ γέρον, «ὅτι μᾶς διεφύλαξεν ἀπὸ τὸν τρομερὸν θάνατον τοῦ νὰ καῶμεν ζῶντες μετὰ τοῦ κτηροστασίου! καὶ τοῦτο, διότι δὲν ἐλάβομεν τὰς ἀναγκαῖας προφυλάξεις καθ' ἑνὸς τοιοῦτου συμβάντος. Ἄς κάμωμεν λοιπὸν διὰ μᾶς δ,τι δὲν ἐκάμαμεν ἕως τώρα ἅς ἀνοίξωμεν ὅπῃν τινα εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἅς πληρώσωμεν τὸν κᾶδδον ἐκεῖνον χιόνης, οὕτω θὰ ἔχωμεν ὕδωρ πρὸς πόσιν καὶ ἄλλας χρεῖας ὡς καὶ διὰ πᾶν ἀπρόοπτον.»

Ἀχρεῖος ὁ Ἰστοάπου.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κύρου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας Καμβύσης ὁ υἱὸς αὐτοῦ· ἦτο δὲ ὁ Καμβύσης σιληρὸς τύραννος, καὶ ὅταν ἀπέθανε, Μάγος τις ἢ Ἱερεὺς Πέρσης παρουσιάσθη καὶ δυσχυρίζετο, ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Κύρου, καὶ πραγματικῶς ἐβασίλευσεν ἐπὶ τινα καιρὸν ὡς τοιοῦτος.

Ἐπὶ δὲ μίας ἐκ τῶν εὐγενῶν τῆς Περσίας, εἰς τῶν

ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Δαρεῖος ὁ υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου, συν-
ομῶσαντες κατ' αὐτοῦ τὸν ἐξεθρόνισαν καὶ τὸν ἐφόνευ-
σαν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν συνεφώνουν πῶς ἐξ αὐτῶν νὰ βα-
σιλεύσῃ, ἀπεφάσισαν νὰ ὀδεύσουν ἐπισκοπὴν ἡμέραν τινά,
καὶ ἐκεῖνος, τοῦ οὐοίου ὁ ἵππος ἤθελε γραμμεῖται πρῶ-
τεγγάσματος τοῦ ἱπποκόμου του, καὶ οὕτως ἀνέβη ἐπὶ
τοῦ θρόνου τοῦ Κύρου. ἸΟ Δαρεῖος οὗτος εἶναι ἐκεῖνος;
ὅστις ἀναφέρεται ἐν τῇ Βιβλίῳ τοῦ Ἑσδρα, ὅτι ἐπέ-
τρεψεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους νὰ ἀνοικοδομήσωσι τὸν ναὸν
τῆς Ἱερουσαλήμ κατὰ τὸ διάταγμα τοῦ μεγάλου Κύρου

Δαρεῖος ὁ υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου.

τος, ὃ ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τῶν ἄλλων βασιλέως! Παράξε-
νος τρόπος ἐκλογῆς βασιλείας, καὶ ὅμως πολλάκις χει-
ρότεροι τοῦ Δαρεῖου ἄνθρωποι ἀνέβησαν εἰς θρόνους βα-
σιλικούς δι' ὁμοίων καὶ χειροτέρων μέσων.
Ἐκ τῶν ἐπιτῶ ἐθγενῶν ἐπέτοχεν ὁ Δαρεῖος διὰ τινος,
οἵτινες εἶχον ἐμποδισθῆ διὰ τῶν μηχανορραφῶν τῶν Σα-
μαρειτῶν. Ἐκτὸς τούτου ὁ Δαρεῖος ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς
ὀπίσω δια τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ σκεύη, τὰ ὅποια εἶχε
μεταφέρει ἐξ Ἱερουσαλήμ εἰς Βαβυλώνα ὁ μέγας Να-
βουχοδονόσορ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας του οἱ Πέρσαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐλπίζοντες νὰ καθυποτάξουν καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, ὅπως ἔπραξαν εἰς ἄλλα πολλὰ ἔθνη· ἀλλ' εὗρον πολλὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἀσιανῶν, διὸτα νικηθέντες κατὰ κράτος εἰς τὸν Μαραθῶνα

αὕτη ἀπέτυχεν· ἐνφ' δὲ ἤτοιμαζε στρατὸν μέγαν, νὰ προσβάλῃ τοὺς Ἕλληνας διὰ τε ἑρᾶς καὶ θαλάσσης, ὁ θάνατος ἐπέληθε καὶ ἡ ἐκστρατεία ἐγένετο ὑπὸ τοῦ οἰοῦ του Ξέρξου μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἔτι χειροτέρας τύχης.

Αὐτὸς ὁ ἱερός τῆς Αἰγύπτου.

ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, ἠναγκάσθησαν νὰ ἀπέλθουν τῆς Ἑλλάδος κατηγχομένοι.

Μετὰ τοῦτο ὁ Δαρεῖος ἐξστράτευσε κατὰ τῶν Σκυθῶν, τῶν σημερινῶν Ῥώσων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκστρατεία

Ὁ λωτός.

Τὸ ὄνομα τοῦτο φέρουν διάφορα εἶδη φυτῶν τῆν σήμερον· πολλὴ ὅμως ὑπάρχει διχογνωμία περὶ τοῦ,

ποιον είναι τὸ φυτὸν, τὸ ὅποιον ἦτο γνωστὸν εἰς τοὺς ἀρχαίους ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Πιθανὸν νὰ ἦτον ὁ ζιζυφοσ λωτός, ὅστις εὐρίσκεται τὴν σήμερον εἰς τὴν Τύνιδα καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς, ἐπειδὴ τὸ φυτὸν τοῦτο ἀνταποκρίνεται κάλλιον πρὸς τὴν περιγραφὴν τοῦ λωτοῦ, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ Πολύβιος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου περιγράφεται ὡς ἀκανθώδης θάμνος, φέρων καρπὸν ἰσομεγέθη μὲ τὸν τῆς ἐλαίας, καὶ ὁμοιάζων κατὰ τὴν γεῦσιν μὲ τοὺς φοίνικας. Τὰ διάφορα εἶδη τοῦτου φέρουσι καὶ διαφόρους καρπούς, ἀλλὰ πάντες εἶναι εὐχάριστοι τὴν γεῦσιν.

Ὁ Ὅμηρος, εἰς τὸ ἔνατον στοιχεῖον τῆς Ὀδυσσεΐας, στίχον 84—103 ἀναφέρει φυλὴν τινα ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ὀνομάζει Λωτοφάγους, ὅστινες καταφύκον τὴν βόρειον παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ὅστινες ἐζήτησαν νὰ κρατήσωσι παρ' αὐτοῖς τὸν Ὀδυσσεΐα καὶ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ, προσφέροντες εἰς αὐτοὺς νὰ φάγωσιν ἐκ τοῦ λωτοῦ, ὅστις ἔκαμνε τὸν τρώγοντα ἐξ αὐτοῦ νὰ λησμονήσῃ τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ μὴ ἔχη πλέον ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτήν. Τὸν κίνδυνον ὅμως τοῦτον ἀπέφυγον διὰ τῆς φρονήσεως καὶ δραστηριότητος τοῦ Ὀδυσσεΐως, ὅστις τοὺς φαγόντας ἐξ αὐτοῦ ἠνάγκασε διὰ τῆς βίας νὰ ἔμβωσιν εἰς τὸ πλοῖον, ἀποπλεύσας ταχέως ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης. Τὸ ἀπλοῦν τοῦτο συμβεβηκὸς, ἔπερ ἐν ὀλίγοις μόνον ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος, ἀνέπτυξεν εἰς λαμπρὸν τι ποίημα, «Οἱ Λωτοφάγοι,» ὁ ἔνδοξος ποιητὴς τῆς Ἀγγλίας κ. Τέννyson.

Ὡς φαίνεται, καὶ οἱ Ἀραβες ἐγνωρίζον, ἢ μᾶλλον, ἐπίστευον εἰς τὴν μαγικὴν ταύτην ιδιότητα τοῦ λωτοῦ, διότι ὀνομάζουσιν αὐτὸν «καρπὸν τοῦ πεπραμένου,» ὅστις θέλει τρώγεσθαι ἐν τῷ Παραδείσῳ!

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἱερὸν λωτὸν τῆς Αἰγύπτου. [Ἐραῖον α ὑδροβόιον φυτὸν, ἀφιερωμένον ἰδίως εἰς τὸν Ὅσιριν καὶ τὴν Ἴσιν, καὶ θεωρούμενον ὡς ἐμβληματικὸν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Εἰς τὰ ἱερογλυφικὰ καὶ τὰ κοσμητικὰ τῶν μνημείων τῆς Αἰγύπτου, τὸ φυτὸν τοῦτο κατέχει ἐπίσημον θέσιν. Αἱ κιονοστοιχίαι τῶν ναῶν ἐν Θήβαις καὶ ἐν Φιλαῖς τῆς Αἰγύπτου, ἔχουσι κιονόκρανα ἐσχηματισμένα ἐκ τοῦ φύλλου τοῦ λωτοῦ καὶ συμπεπλεγμένα μὲ φοίνικας. Δὲν ὑπάρχει δὲ μνημεῖον αἰγυπτιακὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ μὴ παρίσταται ἢ θεὰ Ἴσις, ἐστεφανωμένη μὲ φύλλα λωτοῦ, ἢ κρατοῦσα ἀνθοδέσμην ἐξ αὐτῶν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ Ῥωμαϊκὰ τινα λείψανα, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἐγγεγραμμένος ὁ λωτός.

Ἀκόμη καὶ οἱ Βραχυμάνες θεωροῦσι τὸ φυτὸν τοῦτο ὡς ἱερὸν· εἰς δὲ τοὺς ναοὺς αὐτῶν ὁ Βράμμις παρίσταται ἐνίοτε καθήμενος ἐπὶ καθέδρας ἐκ λωτῶν.

Ἡ ζυγαρὰ τοῦ φιλοσόφου.

(Μύθος.)

Ἐπὶ πρῆξί ποτε καλόγηρός τις, ὅστις κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνάσεώς του ἐνησχολεῖτο εἰς βαθεῖας σκέψεις καὶ σοφοῦς διαλογισμούς· τοῦτο ἕνεκα ἐπωνομάσθη «ὁ φιλόσοφος.» Ὅτεος ἐκ νεαρῆς ἀκόμῃς ἠλικίας ἔλαβε τὴν ἰδέαν νὰ κατασκευάσῃ ζυγαρῖαν, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δύναται νὰ ζυγίσῃ οὐχὶ ζάχαριν καὶ ἄλευρον καὶ τὰ παρόμοια, ἀλλὰ σκέψεις, καὶ πράξεις καὶ ἐλατήρια, ἀκόμη δὲ καὶ ἀνθρώπους! — πρᾶγμα ἔπερ φαίνεται λίαν παράδοξον, ἂν ὄχι ἀπίστευτον, Ἄλλ' ὁ καλόγηρος εἶχε σταθερὰν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἤθελε δυνατῆς νὰ κατασκευάσῃ τοιαύτην τινα ζυγαρῖαν, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον κατ' ἐκάστην ἡμέραν εἰργάζετο ἐπιμελῶς εἰς τὸ κάλλιον τοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἕως τοῦ μίαν ἡμέραν, ὅτε ἤδη ἡ κόμη του εἶχε λευκανθῆ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἀπαλίσαι τὴν λάμψιν αὐτῶν, ἐπληρώθη ὁ πόνθος τῆς ζωῆς του, διότι ἡ ζυγαρῖα ἔκετο ἐνώπιόν του τελεῖα καὶ ἐτοιμὴ διὰ δοκιμῆν!

Ἡ χαρὰ τοῦ καλόγηρος ἦτο ἀπερίγραπτος· ἀπεφάσισε δὲ εὐθὺς νὰ κάμῃ τὴν δοκιμῆν· καὶ πρῶτον μὲν θέτει εἰς τὴν μίαν τῶν δύο πλαστῆγων τὴν κεφαλὴν τοῦ περιφήμου ἐκείνου ἀπίστου, ἀλλὰ εὐφυοῦς ἀνθρώπου, τοῦ Βολταίρου, εἰς τὴν ἑτέραν δὲ ἐν τεμάχιον χαρτίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο γεγραμμένη ἡ προσευχὴ τοῦ Τελώνου, — «Κύριε ἰλάσθητί μοι τὰ ἁμαρτωλῶν» ἀμέσως δὲ καὶ μετὰ θαυμασμοῦ βλέπει τὴν πλαστῆγαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἡ προσευχὴ, κατερχομένην, τὴν δὲ κεφαλὴν ἀνερχομένην μετ' ὀρμῆς ἕως εἰς τὴν ὀροφὴν!

Μετὰ ταῦτα ἔθεσεν εἰς τὴν μίαν πλαστῆγαν τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, εἰς δὲ τὴν ἑτέραν ἐν ἐκ τῶν ἱματιῶν, τὰ ὁποῖα ἡ Δορκὰ· κατασκευάζε διὰ τοὺς πτωχοὺς· μὲν δλον ὅτι δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο περιβεβλημένος σιδηρᾶν ναυοπλίαν, τὸ ἱμάτιον κατῆλθε καὶ ὁ ἦρωσ ἀνήλθεν!

Ἀκολούθως ἔθεσεν εἰς μίαν τῶν πλαστῆγων μίαν ὀλόκληρον σειρὰν νοσοκομείων, τὰ ὁποῖα εἶχεν οἰκοδομήσει πρὸς τὸ θεᾶθῆναι καὶ ἐπαινεῖσθαι Φαρισαῖός τις φιλόδοξος, εἰς τὴν ἑτέραν δὲ τὸν ὄβολον τῆς χήρας, — ὅτε, ὡ τοῦ θαύματος! ὁ μικρὸς ὄβολος ὑπερεζύγισεν ὀλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν οἰκιῶν καὶ ἡ ζυγαρῖα ἔκλινε πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ!

Τὰ πειράματα ταῦτα ἐνεθάρρουν αὐτὸν νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ ἄλλα — εἰς ἕκαστον δὲ πείραμα εὕρισκεν ἀποτελέσματα ὅλως ἀνέλπιστα καὶ παράδοξα, ὡς λ. χ. τὸ νὰ ζυγίσῃ περισσότερον ἐν ἄροτρον ἀπὸ δέκα πολεμικὰς ἀμάξας, ἐν καρφίον περισσότερον ἀπὸ ἐν πολυτελὲς δῶρον, ἐν μόνον δάκρυον μιᾶς πτωχῆς χήρας περισσότερον παρὰ χρυσὴν περικεφαλαίαν, χαλκίνην ἀσπίδα καὶ σιδηροῦν ὄβρον! Προσέτι διὰ πειραμάτων αὐ-

ρεν, ὅτι μία μέλισσα ὑπερέβαινε κατὰ τὸ βάρος δύο λαμπρῶς ἐνδεδομένους κυρίας, ὅτι ὀλίγα γραμμάρια τιμιότητος καὶ φρονήσεως ἦσαν πολλὴ βαρύτερα παρὰ δέκα ἰατροὺς, δέκα δικηγόρους, δύο ὑπασπιστὰς τοῦ βασιλέως καὶ ἓνα ὑπουργόν! Ἄλλὰ τὸ παράδοξον ἦτον, ὅτι ἐνῶ εἰς λαμπρὸς ἀδάμας ἦτον ἐλαφρότερος παρὰ μίαν πατάταν, ὅμως δλόκληρα ὄρη ἐκ χρυσοῦ δὲν ἠδύναντο νὰ φέρωσι τὴν ζυγὸν εἰς ἰσοροπίαν, ὅταν ἐτίθετο εἰς τὴν ἑτέραν πλάστιγγα ὁ εἰς ἐκεῖνος μαργαρίτης, καὶ μαργαρίτης εἰς τὴν μετὰ αὐτῆς τιμῆς.»

Τέλος δὲ διὰ νὰ μὴ πολυλογώμεν, ὁ καλὸς ἡμῶν καλόγηρος ἔθεσεν εἰς τὴν μίαν πλάστιγγα δλόκληρον τὸν κόσμον, εἰς τὴν ἑτέραν δὲ μίαν μόνην ψυχὴν—τὴν

ψυχὴν ἐνὸς ἐπαίτου—ὅτε, ὡς τοῦ θαύματος! ἡ ζυγαρὰ τοσοῦτον ὀρμητικῶς ἔκλινε πρὸς τὴν πλάστιγγα, ἥτις ἐμπεριεῖχε τὴν ψυχὴν, ὥστε ὁ κόσμος ἀνεπὶδῆσεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τρυπήσας τὴν στέγην τοῦ μοναστηρίου ἔπλεεν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὅπου εἶναι μέχρι τῆς σήμερον!

Καὶ τώρα, μικροὶ μου φίλοι, ἀν καὶ ταῦτα σὰς φαίνονται παράδοξα καὶ ἀπίστευτα, εἶναι ὅμως ἀληθέστατα, συμβουλεύω δὲ ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, ὅστις δὲν ἐνοεῖ αὐτὰ νὰ παρακαλέσῃ τὴν μητέρα, ἢ τὸν πατέρα, ἢ ἄλλον τινα μεγαλειότερόν του, νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὸν μῦθον τῆς ζυγαρᾶς τοῦ φιλοσόφου καλογήρου.

**Περὶ ἑνὸς
δένδρου.**

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ δένδρον τι ἀνῆκον εἰς τὸ γένος τῶν σουκῶν, ὅπερ εὑρίσκεται εἰς τὰ δάση τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ καρπὸς αὐτοῦ εἶναι μικρὸς καὶ ὁμοιάζει κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα μὲ τὰ ἐρυθρὰ κεράσια. Τὰ φύλλα, τὰ ὅποια εἶναι καθαρὰ καὶ ἔχουσι σχῆμα καρδίας, χρησιμεύουσιν ὡς πλάτα εἰς τὰς Ἰνδοῦς. Ἄλλὰ τὸ περίεργον τοῦ δένδρου τούτου

Ἰνδικὴ Σουκῆ.

εἶναι οἱ κλάδοι αὐτοῦ, οἵτινες κλίνουσι πρὸς τὴν γῆν καὶ κρέμονται καθὼς σχοινία, ἕως οὗ φθάσαντες μέχρι τοῦ ἐδάφους, ριζωθῶσιν ἐν αὐτῷ. Ἐκεῖ δὲ ἀθάνει ὁ κορμὸς αὐτῶν καὶ γίνονται νέον δένδρον, ἀναφύει δὲ νέου κλάδου, οἵτινες πάλιν κλίνουσι πρὸς τὴν γῆν καὶ ριζώνονται ἐκεῖ καὶ οὕτω καθεξῆς, ἕως οὗ σχηματισθῇ μέγα δάσος ἐκ τῶν κλάδων τούτων, οἵτινες ὁμοιάζουσι μὲ στύλους ὑποστηρίζοντας πρασίνην ὄροφον ἐκ φύλλων. Ἐν ἐκ τῶν δένδρων τούτων ἠδέησεν ἕως οὗ εἶχε τριακοσίους πεντήκοντα μεγάλους κορμούς, τρεῖς χιλιάδας δὲ μικροτέρων κλάδων, οἵτινες ἔτεινον πρὸς τὴν γῆν, ὅπου μετ' ὀλίγον ἤβηλον ριζωθῆ. Οἱ κλάδοι-οὗτοι εἶναι πλήρεις πιθήκων, ἀγρίων ταύνων καὶ ποικίλων ἄλλων πτηνῶν, ὅποκάτω δὲ τῆς σκιᾶς αὐτοῦ ἑπτὰ χιλιάδες ἀνδρῶν εὐρόν ποτὲ καταφύγιον. Τὸ περιφημότερον ὅμως δένδρον τοῦ εἶδους τούτου λέγεται, ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὴν νῆσον Κεῦ-

λάνην. Μεταξὺ τῶν κορμῶν αὐτοῦ διέρχονται δύο ὁδοί, εἰς διαστήματα δὲ ἱκανὰ ἀπ' ἀλλήλων φέρονται ὠραῖοι φοίνικες, ὅποκάτω τῆς σκιᾶς αὐτῆς τὴν μεσημβρίαν δὲ ῥίπτει σκιάν 23,146 περικου τετραγωνικῶν πήχεων.

Τὸ δένδρον τοῦτο καταχρηστικῶς ὀνομάζεται σουκῆ, διότι ὁ καρπὸς του δὲν ὁμοιάζει καθόλου μὲ τὰ σῦκα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

Γαλλικῆς τῆς ἐφημερίδος «ἡ Ἑσπέρα» ἐμπεριεχει λίαν εὐχάριστον περιγραφὴν τῆς ἀρχιδουκίσσης Χριστίνης, νέας βασιλίσσης τῆς Ἰσπανίας. Αὕτη ἔχει σῶμα λεπτοφυὲς καὶ χάριεν, πρόσωπον ἐλαστικόν, κόμην ξανθὴν, καὶ χεῖρας πολλὴ μικρὰς. Ἡ φωνὴ αὐτῆς εἶναι γλυκιάτη, γνωρίζει δὲ καλῶς τὴν μουσικὴν εἰς δὲ τὴν ζωγραφικὴν, ἰδίως εἰς τὸν χρωματισμὸν τῶν ἀνθέων ἐξέχει. Ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ὑπῆρξε πάντοτε εὐπειθὴς εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ τὰς διδασκαλίσας, καὶ ἐπιμελεστάτη εἰς τὰς σπουδὰς αὐτῆς. Καὶ τώρα δὲ ἀκόμη, ὅσάκις ἔρχονται νὰ ἐπισκεφθῶσιν αὐτὴν αἱ πρότερον αὐτῆς διδασκαλίσσαι, ὑποδέχεται αὐτὰς μὲ πᾶσαν Ἰνδικὴν ἀγάπην καὶ σεβασμὸν, ἀμέσως δὲ σπεύδει καὶ φέρει σκαμνία διὰ νὰ ἀκουσθῶσιν τοὺς πόδας αὐτῶν ἐπ' αὐτὰ, καὶ προσέφερα διὰ τὸ ἀνάκλινον. Εὐχαριστεῖται δὲ πολλὴ νὰ ἐπισκέπτεται καὶ αὐτὴ αὐτὰς εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν. Ἐπίσης δὲ τρέφει μεγάλην ἀγάπην καὶ πρὸς τοὺς παλαιούς διηγήτας τῆς οἰκογενείας αὐτῆς. Ὅταν τις ἐκ τῶν διδασκάλων ἀ-

της έπαινει αυτήν διά την πρόδόν της εις τινα τέχνην εύχαρι-
 στείται και δεικνύει τόσην χαράν, όσην δεικνύει μικρόν παιδίον
 όταν έπαινηται διά την καλήν του διαγωγήν. "Έχει ψυχήν
 λίαν συμπαθή και εύεργετικήν, ήτις παρακινεί αυτήν εις τό να
 κατασκευάζη πλήθος ένδομήτων κατ' έτος, άτινα διανέμει εις
 πτωχά παιδιά πρό δύο δε έτών κατεγίνετο μετά μεγάλης έπι-
 μελείας εις τό έργον του συλλέγειν έν εκατομμύριον γραμμα-
 τισήμων διά πτωχήν τινα κυρίαν έν Μονάχω, πρός την όποιαν
 πλουσίος τις "Άγγλος είχε προτείνει να δώσθ έν λαμπράν κλειδο-
 κρύβαλον αντί ενός εκατομμυρίου γραμματισήμων. Την συλλο-
 γήν δε ταύτην κατώσθωσε να τελειώσθ διά της βοήθειας του
 θείου αυτής του άρχιδουκάς Φραγκίσκου Καρόλου.

"Ότε δε ο αυτοκράτωρ διώρεσε πρός τινος αυτήν ήγουμένησαν
 μοναστηρίου τινός έν Πράγῃ, ή άρχιδούκισσα έγχεσε πολλά δά-
 κρυα και έμεινεν άπαρηγόρητος έωσού έμαθεν, ότι ο τίτλος ού-
 τος δεν ήνάγκασεν αυτήν να γείνη καλογραφα ή να μείνη άνό-
 πανδρος.

Κρίσεις τύπου

περί της « Εφημερίδος των Παίδων.»

Ουρουουου

"Εχόμεν πρό ήμίν τό δωδέκατον έτος της **Εφημερί-
 δο; των Παίδων** εις έν τεύχος δεδεμένον. Το άνα-
 γνώσκομεν, θαυμάζομεν τās εικόνας αυτού, και δεν δυνάμεθα
 να πεισθώμεν, ότι τόση ώραίον καλλιτεχνία, τόση δε καλώς
 και έπιμελώς γραφόμενον περιοδικόν εκδίδεται παρ' ήμίν υπό θί-
 ρους τόση προσοχή εις πάντας. "Εσυνειθισάμεν να λέγομεν, ότι
 έν Εύρώπῃ και εις τόν άλλον κόσμον οι παίδες διδάσκονται και
 αναπτύσσονται ταχύτερον και άσφαλέστερον των ήμετέρων, ζήτι
 έχουσι παντοία βοηθήματα πρόχειρα και προστά. "Οφείλομεν
 όμως να όμολογήσωμεν, ότι δεν γνωρίζομεν πολλά περιοδικά συγ-
 γράμματα γαλλικά ή άγγλικά δυνάμενα να θεωρηθώσιν ανώτε-
 ρα της « Εφημερίδος των Παίδων» ή λόγφ βλῆς, ή και λόγφ ει-
 κόνων. "Απεναντίας πολλά περιοδικά γαλλικά είναι πολύ κατώ-
 τερα της « Εφημερίδος των Παίδων» καθ' όλα. Χάρτης ώραίος,
 τύπος καθαρός και ποιικιλία ζωηρών, εικόνες έξειργασμένα, άλ-
 λαι μὲν έν Εύρώπῃ, άλλαι δε ένταύθα, ύλη ποικιλῃ πεφρονει-
 σμένης έλελελημένη, καθιστώσιν αληθώς την « Εφημερίδα των
 Παίδων» ένισίον παρ' ήμίν άνάγνωσμα και έν των άριστων των
 άπανταχού εκδιδόμενων του είδους τούτου. "Ιστορία, διηγήματα
 ήθικά και τερπνάτατα· ζωολογία, ανέκδοτα, ποιήσεις, μύθοι,
 βιογραφία μεγάλων άνδρών της αρχαιότητος ή των νεωτέρων
 χρόνων, ή άνδρών άφελίμων εις την άνθρωπότητα, ποιικιλία εί-
 δησεις, στατιστικά, γεωγραφικά, αρχαιολογικά, ή περι καλλι-
 τεχνίας, περι φυτών και ζώων και περι πλείστων άλλων, περι
 ών όφείλει ο άνθρωπος να έχη γνώσιν τινα, περιέχονται έν τῷ
 περιοδί φ τούτῳ, τό όποίον έπρεπε μάλλον να καλήται **Ήβη-
 δολή "Βγυκίολογικακωδία**.

"Μεταξύ των άρετων αυτού δεν πρέπει να παραλείψωμεν
 την εύθηνίαν της συνδρομής. "Αντί 1 δραχμής έν Ελλάδα και
 αντί 2 δραχμών εις τό "Εξωτερικόν δύναται να λαμβάνη πῶσα
 οικογένεια την « Εφημερίδα των Παίδων.» Τελευταίον, φρο-
 νούμεν, ότι όφείλονται μεγάλα και διά τότου εύχαριστία εις τόν
 συντάκτην της « Εφημ. των Παίδων» κ. Καλοποθάην, διότι ή
 μικρά αυτή εφημερίς προάγει και την εθνικήν καλλιτεχνίαν πα-
 ρέχουσα έργασίαν εις τούς έν "Αθήναις βυλογράφους και διδουσα
 αὐτοίς άφορμήν να μελετώσι πολλάκις τά πρότυπα μεγάλων
 καλλιτεχνών.

"Τά όλίγα ταῦτα δεν χρονομεν βεβαίως άνάλογα της άξίας του
 περιοδικού τούτου, άλλ' ίκανά όπως προτρέψωσι τās οικογε-
 νείας ίνα έγγραφώσι συνδρομηταί εις τό κάλλιστον τούτο παιδι-
 κόν σύγγραμμα.» (Εκ της «Στοάς.»)

Α Ξ υ γ μ α

Τά πρώτά μου τά δύο
 έπύρρημα παράγουν
 τά δύο τελευταία
 'ς τό έαρ μᾶς εισάγουν
 τά τρία έν τῷ μέσω
 και τό προτελευταίον
 σημαίνουν, λέγουν, λέ γ ω
 'ς την γλώσσαν των αρχαίων
 τά πρώτά μου τά δύο
 μετά του τελευταίου
 την αρχικήν αίτίαν
 του πρώτου, τ' άπεικταίου,
 του προπατορικού μας!
 έγκλήματος παρέχουν,
 τ' όλον μου δε ποθοῦσιν
 άπαντες ίνα έχουν.

N. K. M.

Άόσις του άνίγματος του μηνός "Ιανουαρίου 1880.

Τυρδς = Τύρος.

Τό έλυσεν "Α θ η ν ω ν, "Ιωάννης Ζώταλης, Δ. Χ. Βουρνό-
 ζος, Η. Ι. Ρόδιος, Γ. Ν. Αδάξου, Α. Δοστοτάος, Κ. Η. Ζά-
 θαλης, Γ. Π. Παπαζαφειρόπουλος, Η α τ ρ ω κ, Εύφροσυνη Α.
 Διογενίδου, Κερκάρας, Κλεοπάρα Δ. Κανέτσου, Μεσο-
 λογγίου Ν. Ι. Χατζόπουλος, Γ. Αναγνωστόπουλος, "Ανδρ.
 Γ. Παπαδημητρίου, "Ερμουπόλεως, Α. Θ. Κιτροέρ, Λετ-
 ψίεα Καλλιόπη Ναούμ, Ναυπλίου, Κ. Σ. Βελίνης.

Άόσις του Γρίφου του αυτού μηνός.

Γ ή.

"Α θ η ν ω ν, Ιω. Ζώταλης, Δ. Χ. Βουρνόζος, Μεσολογγ-
 γίου, Γ. Αναγνωστόπουλος, Κ. Ι. Χατζόπουλος, Ναυπλίου,
 Κ. Σ. Βελίνης, "Ερμουπόλεως, Α. Θ. Κιτροέρ.

Άόσις της άπλής άρροστιχίδος.

Βικτωρία.

Τό έλυσεν ο "Ερμουπόλεως Α. Θ. Κιτροέρ.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποίος Προφήτης μετεφέρθη αχμαλώτως εις Βαβυλώνα;
2. Ποίος Προφήτης ήτο βουκόλος;
3. Κατά τί όμοίαζεν ο "Ιωάννης; ο Βαπτιστής; με τόν "Ήλιον;

Ξεΐδοποιήσεις.

"Αστέρα της "Ανατολής, εφημερίς διά οικογε-
 νείας με ώραίαις εικόνας, επί 23 ήδη έτη εκδιδόμενη κατά πᾶ-
 σαν έξδομάδα· την συνιστώμεν εις πᾶσαν οικογένειαν συνδρομή
 έτησία θρ. θ, εξαμηνία θ, τριμηνία ι.50. Δοκιμάσατε επί τρεις
 μήνας και θα την εύρητε άξίαν και κατάλληλον δι' όλα τά μέλη
 της οικογενείας σας.

"Όστις κάμει 20 συνδρομητάς εις την "Εφημερίδα των
 Παίδων λαμβάνει τόν "Αστέρα δωρεάν επί έν έτος.

ΕΙΣΤΡΩΦΟΝΤΕ κεί οι λύται των ιερογραφικών έρωτη-
 σεων, ότι πρέπει να στείλωσι τās λύσεις αυτών όχι κατά μήνα,
 αλλά κατά τό τέλος του έτους όλος όμοού.

= **ΑΥΠΟΥΜΕΘΑ**, ότι τινές των συνδρομητών μας άντιγρά-
 φοντες άρθρα ή και άνίγματα έξ άλλων εφημερίδων ή περιοδι-
 κών τά πέμπουν ως ίδια.